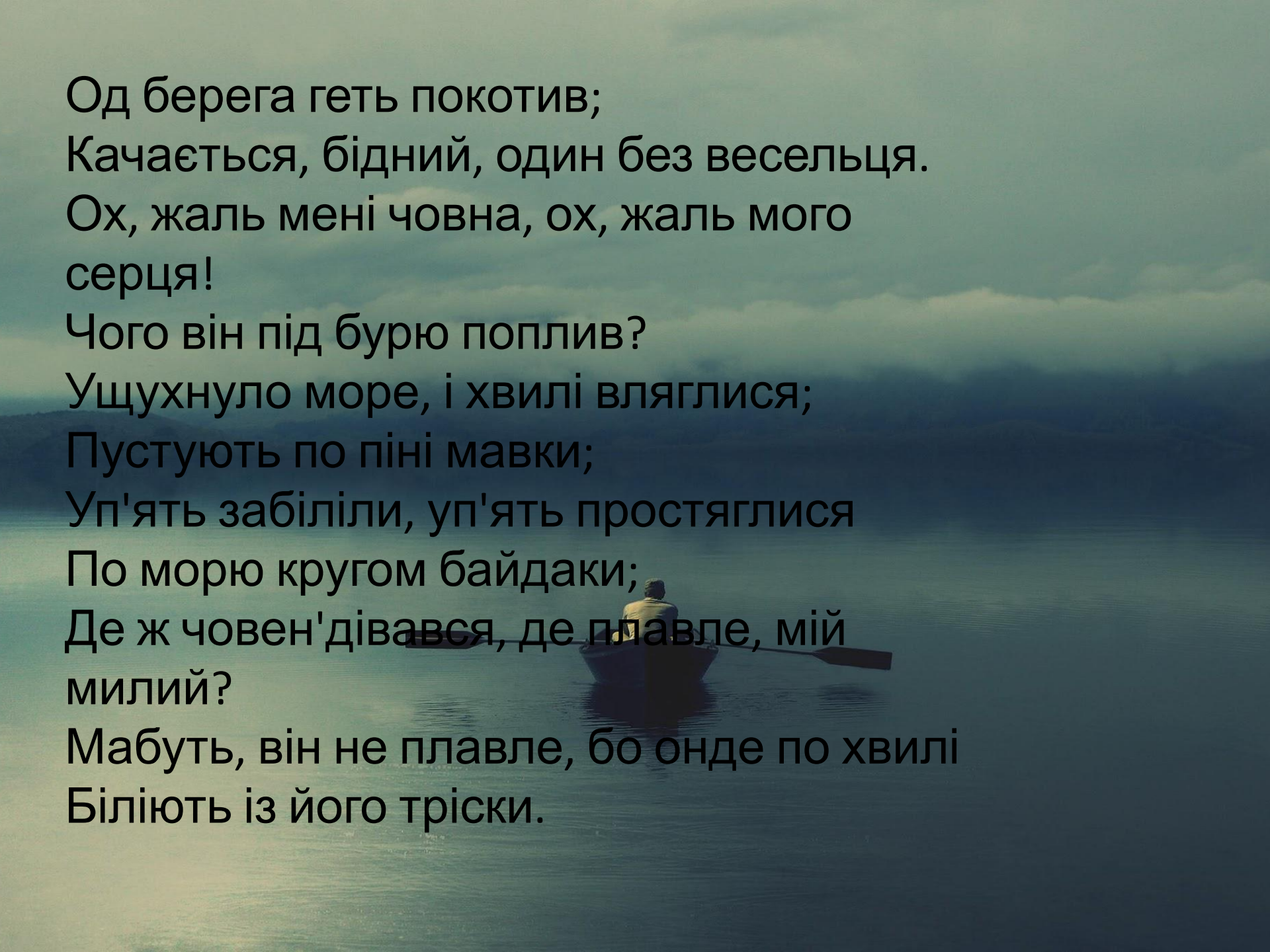

Євген Гребінка «Човен»

Одним з найвідоміших і досконаних творів Євгенія Гребінки є балада «Човен».

Домінуючим напрямком в ліриці в часи написання поезії був романтизм, тому й вірш «Човен» витриманий в традиціях романтизму

A person is seen from behind, sitting in a small wooden boat on a calm, dark blue sea. The person is holding a long oar. The sky is filled with soft, white clouds. The overall mood is serene and contemplative.

Од берега геть покотив;
Качається, бідний, один без весельця.
Ох, жаль мені човна, ох, жаль мого
серця!
Чого він під бурю поплив?
Ущухнуло море, і хвилі вляглися;
Пустують по піні мавки;
Уп'ять забіліли, уп'ять простяглися
По морю кругом байдаки;
Де ж човен'дівався, де плавле, мій
милий?
Мабуть, він не плавле, бо онде по хвилі
Біліють із його тріски.

Як човнові море, для мене світ
білий

Ізмалку здавався страшним;

Да як заховатися?

Не можна ж вік цілий
Пробути з собою, одним.

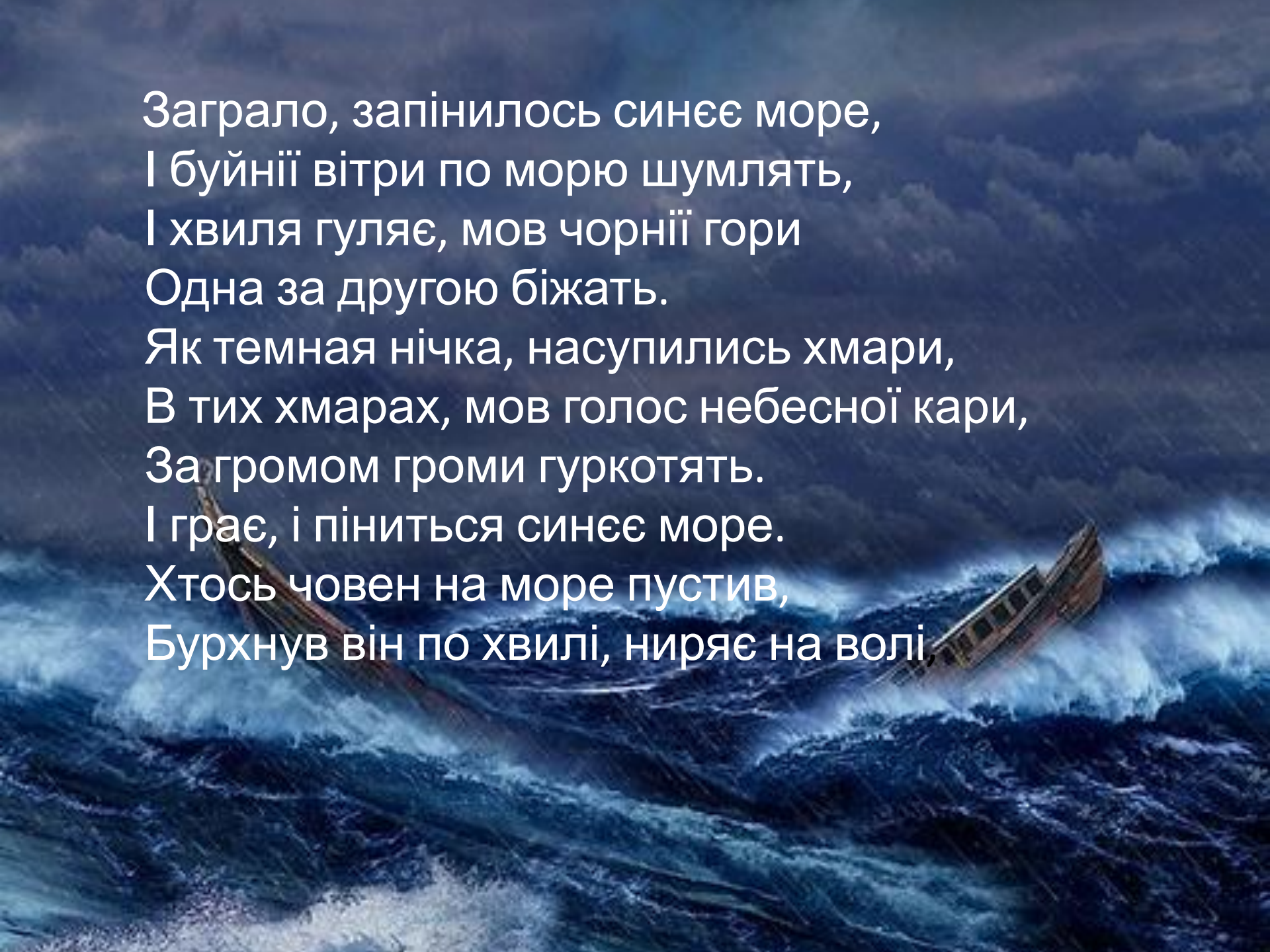
Прощай, мій покою, пускаюсь у море!

І, може, недоля і лютее горе .

Пограються з човном моїм.

Заграло, запінилось синєє море,
І буйнії вітри по морю шумлять,
І хвиля гуляє, мов чорнії гори
Одна за другою біжать.
Як темная нічка, насупились хмари,
В тих хмарах, мов голос небесної кари,
За громом громи гуркотять.
І грає, і піниться синєє море.
Хтось човен на море пустив,
Бурхнув він по хвилі, ниряє на волі,

Тема твору : роздуми поета про майбутнє
ЖИТТЯ

Алегоричні образи вірша «Човен»: човен (людина), море (життя), хвилі, вітер, хмари, громи (життєві негаразди, випробування).

Художні засоби

Зменшувально-пестливі слова (нічка, весельце), повтори (плавле), звертання (мій покою), нестягнені форми прикметників (буйнії, лютєє). Риси романтичного стилю в баладі: грізна морська стихія, трагедія з човном, переживання ліричного героя, зв'язок із фольклором.

•Маніфестом молодого Євгена Гребінки є вірш "Човен", написаний 1833 року. Цей твір має **автобіографічний характер**: роздуми автора, який із рідного хутора вирушає до далекого і невідомого Петербурга. У творі подається образ човна, який "качався, бідний, один без весельця" на хвилях синього моря, а потім був розбитий буйними вітрами. Вирушаючи до Петербурга, **Євген Гребінка порівнював себе з цим човном**:

Як човнові море, для мене світ білий
Ізмалку здавався страшним;
Да як заховаться?

**Не можна ж на вік цілий
Пробути з собою одним**

Порівняйте вірш “Човен” з поезією М.Ю.Лєрмонтова “Парус”

Белеет парус одинокой
В тумане моря голубом.
Что ищет он в стране далекой?
Что кинул он в краю родном?

Играют волны, ветер свищет,
И мачта гнется и скрипит;
Увы! - он счастья не ищет
И не от счастья бежит!

Под ним струя светлей лазури,
Над ним луч солнца золотой:
**А он, мятежный, просит бури,
Как будто в бурях есть покой!**

